

บทที่ 3

การตลาดข้าวในประเทศไทย

ตั้งแต่ในอดีตประเทศไทยถือเป็นประเทศกสิกรรม เนื่องจากมีภูมิประเทศและภูมิอากาศที่เหมาะสมกับการเพาะปลูก มีความพร้อมทั้งด้านสภาพดินที่อุดมสมบูรณ์ สภาพอากาศที่เหมาะสมสำหรับพืชผลแต่ละประเภท ซึ่งผลผลิตการเกษตรที่มีการเพาะปลูกกันมากคือข้าว ประกอบด้วย ข้าวเจ้า และข้าวเหนียว โดยเหตุผลหลักที่ทำให้เกษตรกรเลือกทำการเพาะปลูกข้าวในวงกว้าง เนื่องจากข้าวเป็นอาหารหลักในการดำรงชีวิตของคนไทยมาช้านาน นับตั้งแต่ในอดีตและข้าวยังเป็นสินค้าเกษตรที่สามารถส่งออกไปยังต่างประเทศได้เป็นอันดับต้น ๆ ของโลก ข้าวจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อสังคมไทยและระบบเศรษฐกิจ ซึ่งปริมาณการส่งออกไปต่างประเทศขึ้นกับปริมาณการบริโภคภายในประเทศที่จะต้องเพียงพอต่อความต้องการบริโภคของคนในประเทศ ซึ่งถือเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่จะบ่งบอกถึงปริมาณการส่งออกข้าวของประเทศ โดยในปี พ.ศ. 2550 ประเทศไทยมีผลผลิตข้าวทั้งหมด 29.642 ล้านตันข้าวเปลือก จากผลผลิตทั้งหมดต้องเก็บไว้สำหรับประชากรภายในประเทศบริโภคอย่างเพียงพอเป็นจำนวน 16.261 ล้านตันข้าวเปลือก จากนั้นจึงส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ เป็นจำนวน 13.929 ล้านตันข้าวเปลือก หรือ 9.193 ล้านตันข้าวสาร พ.ศ. 2551 มีผลผลิตข้าวทั้งหมด 32.099 ล้านตันข้าวเปลือก ใช้บริโภคภายในประเทศ 16.815 ล้านตันข้าวเปลือก ส่วนที่เหลืออยู่ 15.479 ล้านตันข้าวเปลือก หรือ 10.216 ล้านตันข้าวสาร จึงจะสามารถส่งออกได้ เช่นเดียวกับในปี พ.ศ. 2552 ที่มีผลผลิตข้าวทั้งหมด 31.650 ล้านตันข้าวเปลือก จากผลผลิตทั้งหมดต้องเก็บไว้สำหรับบริโภคภายในประเทศเป็นจำนวน 17.101 ล้านตันข้าวเปลือก จากนั้นจึงส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ เป็นจำนวน 13.030 ล้านตันข้าวเปลือก หรือ 13.030 ล้านตันข้าวสาร (ดูตาราง 3 ประกอบ) ซึ่งแสดงจำนวนผลผลิตที่สามารถผลิตได้ ปริมาณการบริโภคภายในประเทศ และปริมาณการส่งออกข้าวของประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2548-2552

ตาราง 3

ปริมาณผลผลิต การบริโภคภายในประเทศ และการส่งออกปี พ.ศ. 2548-2552

(หน่วย: ล้านตันข้าวเปลือก)

รายการ	2548	2549	2550	2551	2552
ผลผลิต	28.537	30.292	29.642	32.099	31.650
ความต้องการใช้	15.860	15.914	16.261	16.815	17.101
การส่งออก	11.358	11.355	13.929	15.479	13.030
(รูปข้าวสาร)	(7.496)	(7.494)	(9.193)	(10.216)	(8.600)

ที่มา. จาก สถานการณ์และแนวโน้มสินค้าเกษตรที่สำคัญปี 2553, โดย สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2553, ค้นเมื่อ 22 มิถุนายน 2553, จาก http://www.oae.go.th/ewtadmin/ewt/oae_web/download/article/2553.pdf

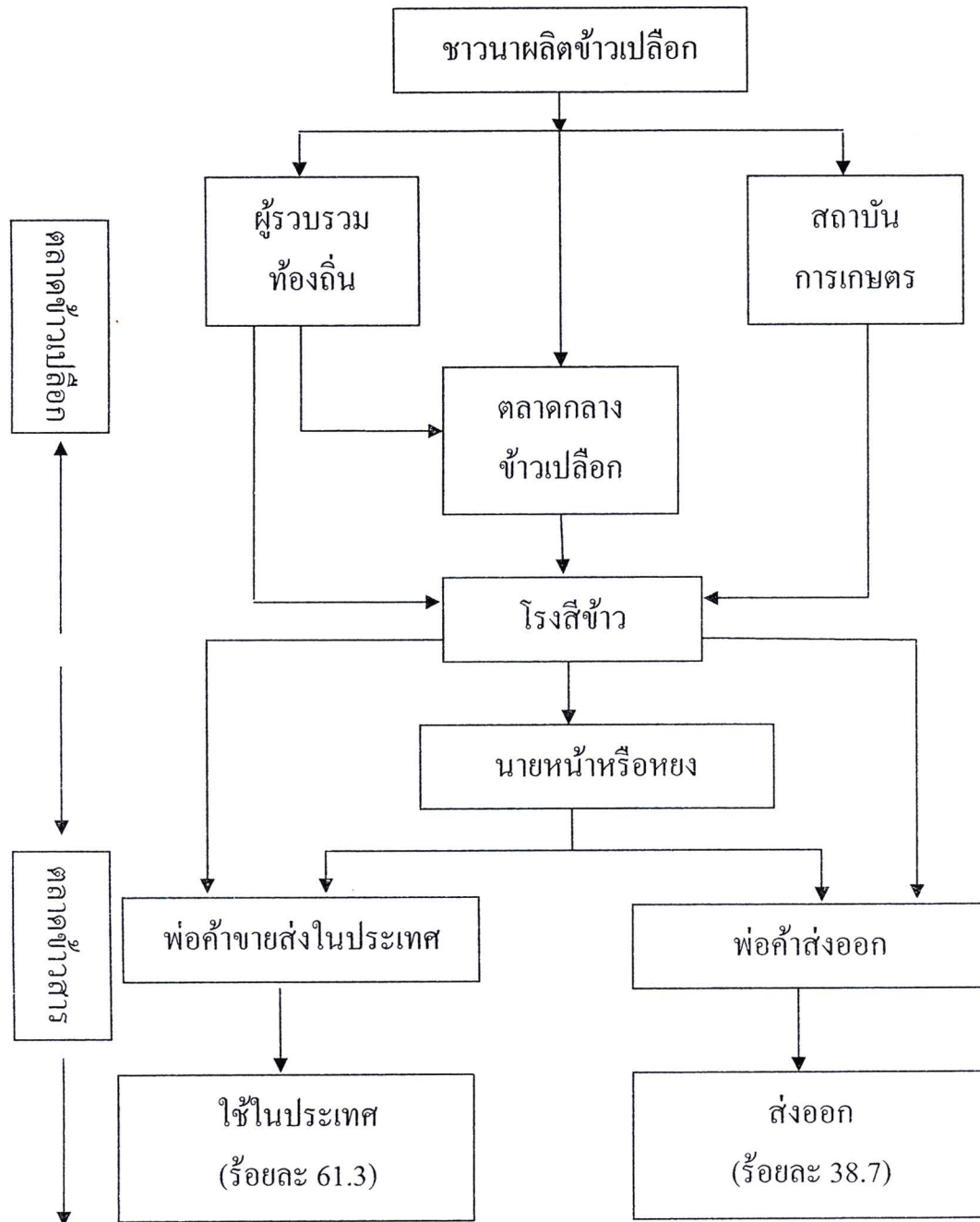
โครงสร้างตลาดข้าวภายในประเทศ

ตลาดข้าวภายในประเทศประกอบด้วยตลาดข้าวเปลือกและข้าวสาร โดยที่ตลาดข้าวเปลือก เริ่มจากการขายข้าวเปลือกของชาวนาผ่านพ่อค้ารวบรวมท้องถิ่น สถาบันเกษตรกร เช่นสหกรณ์การเกษตร และตลาดกลางข้าวเปลือก เป็นต้น ซึ่งข้าวเปลือกดังกล่าวจะถูกรวบรวมแล้วส่งผ่านไปยังโรงสี ส่วนการตลาดข้าวสารเริ่มจากโรงสีเป็นผู้แปรรูปข้าวเปลือกให้เป็นข้าวสาร แล้วส่งผ่านข้าวสารไปยังพ่อค้าขายส่งในประเทศ เพื่อใช้บริโภคในประเทศ สำหรับการส่งออก จะส่งผ่านหองหรือนายหน้า หรือส่งให้กับพ่อค้าผู้ส่งออกโดยตรง (ดูภาพ 3 ประกอบ) ซึ่งแสดงการตลาดข้าวไทย

สถาบันเกษตรกร มี 2 ลักษณะ คือ กลุ่มเกษตรกร และสหกรณ์การเกษตร โดยมีรายละเอียดดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการค้าสินค้าเกษตรล่วงหน้า, 2551)

1. กลุ่มเกษตรกร คือ คณะบุคคลผู้ประกอบอาชีพทำนา ในตำบลเดียวกันรวมกันดำเนินการ เพื่อช่วยเหลือกันในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำการจัดตั้งขึ้นเป็นนิติบุคคล มีจำนวนสมาชิกไม่น้อยกว่า 30 คน โดยที่กรมส่งเสริมการเกษตรให้การสนับสนุนกลุ่มเกษตรกรรวมกันจำหน่าย แปรรูปและตลาด ร่วมกันสร้างอำนาจต่อรอง

ในเชิงธุรกิจ สามารถจำหน่ายข้าวได้ราคาสูงกว่าท้องตลาดและมีรายได้เพิ่มขึ้น

ภาพ 3 การตลาดข้าวไทย

ที่มา. จาก การวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานรายชนิดสินค้า: ข้าว, โดย สำนักงานคณะกรรมการ-
กำกับและส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ, 2551, ค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2551, จาก http://www.aftc.or.th/itc/products_analyze_price_15.php?id=58&fgrp_id=5&fmnu_id=18

2. สหกรณ์การเกษตร คือ องค์กรที่มีผู้ประกอบอาชีพทางการเกษตรรวมตัวจัดขึ้น และจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกดำเนินกิจการร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อแก้ไขความเดือดร้อนในการประกอบอาชีพของสมาชิก และช่วยยกฐานะความเป็นอยู่ของสมาชิกให้ดีขึ้น

โรงสี เป็นหน่วยธุรกิจดำเนินการแปรรูปข้าวเปลือกเป็นข้าวสาร เพื่อจำหน่ายไปยังตลาดผู้บริโภคกลุ่มต่าง ๆ รายได้ส่วนหนึ่งของโรงสีมาจากค่าบริการในการสีข้าว รวมทั้งผลพลอยได้จากการสีข้าว เช่น ปลายข้าว รำข้าว และแกลบ ทั้งนี้สามารถจำแนกโรงสีเป็น 3 ประเภทตามกำลังการผลิต ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการค้าเกษตรล่วงหน้า, 2551)

1. โรงสีขนาดเล็ก จะเป็นโรงสีที่มีคุณภาพต่ำทำให้เกิดข้าวหักมาก และข้าวที่สีได้จะมีสิ่งเจือปนสูง ตั้งอยู่ตามหมู่บ้านในชนบท ที่เป็นแหล่งผลิตข้าว โรงสีจะเก็บค่าบริการสีข้าวประมาณ 1 บาท ต่อข้าวเปลือก 1 ถัง (10 กิโลกรัม) หรือมักคิดค่าบริการรับจ้างสีข้าวจากข้าวเกษตรกร

2. โรงสีขนาดกลาง โรงสีอาจซื้อข้าวเปลือกโดยตรงจากเกษตรกร โดยรับซื้อที่หน้าโรงสี ลานนวดข้าว ยุ้งฉางของเกษตรกร หรือซื้อจากพ่อค้ารวบรวมท้องถิ่น โรงสีประเภทนี้มักจะตั้งกระจายตามแหล่งผลิต มีขนาดการประกอบประมาณ 10-80 ตันต่อวัน โรงสีขนาดนี้ จะทำการแปรรูปข้าวเปลือกเป็นข้าวสาร เพื่อสนองการบริโภคของตลาดในจังหวัดนั้น ๆ และจังหวัดใกล้เคียง

3. โรงสีขนาดใหญ่ จะรับซื้อข้าวเปลือกจากพ่อค้าคนกลาง และเกษตรกรแล้ว นำมาสีเป็นข้าวสารจำหน่ายให้แก่พ่อค้าขายส่งหรือผู้ส่งออกเท่านั้น โดยจะไม่รับจ้างสีข้าวให้แก่ผู้ใด จะตั้งอยู่ในแหล่งผลิตข้าวที่สำคัญ หรือแหล่งที่เป็นชุมทางในการส่งผ่านสินค้าข้าว เป็นโรงสีที่สีข้าวเพื่อการส่งออกและบริโภคภายในประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่ต้องการข้าวสารที่มีคุณภาพดีปราศจากสิ่งเจือปนและเมล็ดเสีย

พ่อค้าตัวแทนหรือนายหน้า หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่เป็นคนกลางจัดการซื้อขายข้าวเปลือกระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย แต่จะไม่มีกรรมสิทธิ์ในสินค้า ในการค้าข้าว จำแนกพ่อค้าตัวแทนหรือนายหน้า ออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการค้าเกษตรล่วงหน้า, 2551)

1. นายหน้าระดับท้องถิ่น เป็นเกษตรกรหรือพ่อค้าที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นเป็นตัวแทนซื้อขายและรวบรวมข้าวเปลือก ให้แก่ โรงสี และพ่อค้ารวบรวมท้องถิ่นจะรวบรวมผลผลิตตามปริมาณและคุณภาพที่ผู้รับซื้อต้องการ ผู้รับช่วงสินค้าจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายหรือเงินทุนดำเนินการ รายได้ของนายหน้า คือค่านายหน้า

2. นายหน้า (หยง) หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนกลางในการซื้อขายระหว่างโรงสีกับผู้ส่งออก หรือพ่อค้าขายส่งในประเทศและพ่อค้าส่งออก หยงจะไม่มีกรรมสิทธิ์ในสินค้าซึ่งต่างจากพ่อค้าทั่วไป รวมทั้งมิได้มีส่วนได้เสียในการเปลี่ยนแปลงราคา เพราะรับค่าบริการ (commission) เป็นการตอบแทนตามร้อยละของมูลค่าหรือตามปริมาณสินค้า

พ่อค้าขายส่ง หมายถึง ผู้รับซื้อข้าวสาร จากโรงสีและหยง แก่จำหน่ายแก่พ่อค้าขายปลีกและผู้บริโภค รถจำแนกพ่อค้าขายส่งออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามปริมาณการซื้อ พ่อค้าขายส่งที่ซื้อข้าวสารจากโรงสีโดยตรง หรือผ่านร้านหยงเป็นพ่อค้าขายส่งขนาดใหญ่ และขนาดกลางที่มีเงินทุนมากพอที่จะซื้อข้าวสารด้วยการชำระเงินสดได้ เนื่องจากเมื่อโรงสีส่งข้าวมาถึงโกดังของพ่อค้าขายส่ง โรงสีจะเก็บเงินจากพ่อค้าขายส่งทันที ส่วนพ่อค้าขายส่งที่มีเงินทุนไม่มากนัก เรียกว่าเป็นพ่อค้าขายส่งขนาดเล็ก จะซื้อข้าวสารจากพ่อค้าขายส่งขนาดใหญ่อีกทอดหนึ่ง

พ่อค้าปลีก หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ซื้อข้าวสารจากผู้ค้าส่งเพื่อนำมาขายให้กับผู้บริโภค พ่อค้าปลีกในปัจจุบันอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะร้านค้า คือ ร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิม กับร้านค้าปลีกสมัยใหม่ ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการกํากับ-การซือขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า, 2551)

1. ร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิม มักเป็นร้านขายของชำห้องแถว 1 หรือ 2 คูหา ตั้งอยู่ตามแหล่งชุมชนทั้งในกรุงเทพและจังหวัดอื่น ๆ ทั่วประเทศ มักจะขายสินค้าเบ็ดเตล็ดทั้งอุปโภคและบริโภคพร้อมด้วย ส่วนใหญ่ดำเนินกิจการในแบบครอบครัว

2. ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ ประเภทซูเปอร์มาร์เก็ต ซึ่งจะขายสินค้าอุปโภคบริโภคในครัวเรือนหลายชนิด โดยกำหนดราคาไว้แน่นอน ปัจจุบันเข้ามามีบทบาทแทนร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิมมากขึ้น โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ซึ่งร้านค้าประเภทนี้จะขายแต่

ข้าวสารบรรจุถุงที่มีตราหือ โดยมีขนาด 2, 5 และ 15 กิโลกรัม แต่ขนาดที่นิยมมากที่สุดคือ 5 กิโลกรัม

พ่อค้าส่งออก เป็นพ่อค้าที่มีการรวบรวมข้าวที่เป็นข้าวสาร เพื่อการส่งออกไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศ ผู้ส่งออกส่วนใหญ่เป็นบริษัทจะรับซื้อข้าวสารจากโรงสี โดยผ่านนายหน้าค้าข้าว (หยง) และข้าวบางส่วนอาจมาจากโรงสีของผู้ส่งออกเอง มีการรวมตัวกันเป็นสมาคม ผู้ส่งออกเป็นผู้มีเงินทุนสูง สามารถรับซื้อข้าวในขณะที่ยังราคาต่ำ และเก็บสต็อกไว้อย่างเพียงพอ เพื่อการส่งมอบในระดับปกติ ดังนั้นพ่อค้าส่งออกจึงมีอำนาจในการกำหนดราคาหรือการต่อรองสูง (สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการค้าสินค้าเกษตรล่วงหน้า, 2551)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อราคาข้าว

ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2551 ราคาข้าวสารมีการปรับราคาเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ผู้บริโภคประสบกับความเดือดร้อนจากการปรับราคาข้าวสารเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้รวบรวมข้อมูลจากตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร และสมาคมผู้ส่งออก สรุปปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อราคาข้าวมีดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการค้าสินค้าเกษตรล่วงหน้า, 2551)

1. ต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้น เนื่องจากน้ำมันเชื้อเพลิงเป็นปัจจัยที่สำคัญในการผลิตข้าวของไทย โดยนำไปใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่การไถพรวนดิน สูบน้ำ ฉีดพ่นยา เก็บเกี่ยว และการขนส่ง นอกจากนี้ ปุ๋ยที่เกษตรกรใช้มีส่วนผสมจากปิโตรเคมี ทำให้ราคาปุ๋ยปรับตัวตามราคาน้ำมันดิบ ซึ่งราคาน้ำมันมีการปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลต่อต้นทุนการผลิตข้าวของเกษตรกรปรับตัวสูงขึ้นตามราคาน้ำมัน

2. ผู้ค้าบางรายสต็อกข้าวเก่าไว้เพื่อเก็งกำไรจึงทำให้เกิดการขาดแคลนข้าวสาร และรับซื้อข้าวในนาปรังที่กำลังตั้งท้องรวมทั้งผลผลิตที่กำลังจะออกสู่ตลาดเพื่อกักตุน ทำให้เกิดภาวะตึงตัวในด้านของปริมาณข้าวสารและราคาข้าวสูงเกินความเป็นจริง

3. ความต้องการข้าวของไทยในตลาดโลกปรับตัวสูงขึ้น โดยเฉพาะในสหภาพยุโรป ที่ยกเลิกการนำเข้าที่เกิดจากการตัดแต่งพันธุกรรม (GMO) จากประเทศ

สหรัฐอเมริกา รวมทั้งประเทศหลัก ๆ ในเอเชีย เช่น จีน ฮองกง สิงคโปร์ และมาเลเซีย ได้มีการนำเข้าข้าวหอมมะลิจากไทยเพิ่มมากขึ้น

4. คู่แข่งทางการค้าข้าวของไทยลดการส่งออก ได้แก่ ประเทศเวียดนาม ผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่อันดับ 2 ของโลกรองจากไทย ประสบปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหาเงินเฟ้อภายในประเทศที่ปรับตัวสูงขึ้น มีการปรับลดการส่งออกข้าวในปี พ.ศ. 2551 ประเทศอินเดีย ผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่อันดับ 3 ของโลก ประสบปัญหาเงินเฟ้อ และประสบปัญหาน้ำท่วมในปี พ.ศ. 2551 ผลผลิตข้าวได้รับความเสียหาย ไม่เพียงพอต่อการบริโภค นอกจากนี้ยังได้รับผลกระทบจากราคาน้ำมันเชื้อเพลิงที่สูงขึ้น รัฐบาลจึงประกาศลดการส่งออกข้าวจนถึง พ.ศ. 2553 และประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่อันดับ 4 ของโลก ส่งออกข้าวน้อยลง เนื่องจากหันไปปลูกพืชพลังงานทดแทนแทนการปลูกข้าว ที่ให้ราคาดีกว่า และนอกจากนี้ ในหลาย ๆ ประเทศเริ่มมีนโยบายจำกัดหรือระงับการส่งออกข้าว เพื่อป้องกันการขาดแคลนข้าว ทำให้ราคาข้าวส่งออกมีราคาสูงขึ้น

สถานการณ์ข้าว

สินค้าข้าวเป็นสินค้าเกษตรที่มีความสำคัญต่อประชาชนทั้งในประเทศ และต่างประเทศ แต่เนื่องจากข้าวมีการปรับราคาสูงขึ้นจากปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น สถานการณ์ข้าวในช่วงที่ราคาข้าวเพิ่มขึ้น แยกตามด้านต่าง ๆ ดังนี้ (สุรัตน์ โชคประจักษ์ชัด และคณะสมาคมโรงสีข้าว, 2551)

การผลิต จากการที่ราคาข้าวสูงขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2550 เป็นเหตุจูงใจให้เกษตรกรเพิ่มพื้นที่การปลูกข้าว แต่ไม่มากนัก เนื่องจากพื้นที่การเกษตรที่มีอยู่อย่างจำกัด และจากการที่เกษตรกรบางส่วนในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง ได้เปลี่ยนไปปลูกยางพารา ส่วนเกษตรกรในภาคตะวันออก และภาคใต้ ได้หันไปปลูกปาล์มน้ำมัน

การส่งออก ในปี พ.ศ. 2550 และพ.ศ. 2551 ประเทศไทยมีการส่งออกข้าวเพิ่มขึ้น เนื่องจากประเทศคู่แข่งทางการค้าหลายประเทศ ได้ประสบปัญหาน้ำท่วม เงินเฟ้อ และค่าเชื้อเพลิงที่สูงขึ้น แต่ในปี พ.ศ. 2552 ประเทศไทยได้ส่งออกข้าวในปริมาณที่ลดลง

เนื่องจากราคาข้าวที่สูงขึ้น ประเทศผู้นำเข้ามีอำนาจซื้อลดลง แต่ความต้องการข้าวคงที่ ประเทศผู้นำเข้าจึงหันไปซื้อข้าวคุณภาพต่ำจาก ประเทศเวียดนาม กัมพูชา และประเทศที่ขายข้าวในราคาถูก ทดแทนการนำเข้าข้าวคุณภาพดี ราคาสูง จากประเทศไทย แต่ผู้นำเข้าประเทศสหภาพยุโรป ได้สั่งซื้อข้าวที่มีคุณภาพดีจากประเทศไทยเพิ่มขึ้น

ด้านราคา ราคาข้าวในประเทศไทยเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2550 โดยไม่มีแนวโน้มว่าจะมีการปรับราคาข้าวลดลง ขณะที่ความต้องการข้าวในตลาดโลกมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากประเทศผู้ส่งออกข้าวที่สำคัญหลายประเทศ ประสบปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหาเศรษฐกิจ ทำให้ไม่สามารถส่งออกข้าวได้

พฤติกรรมผู้บริโภค ในช่วงต้นปี พ.ศ. 2551 ที่ประเทศผู้ส่งออกข้าวได้ประกาศงดส่งออกข้าว ทำให้ปริมาณข้าวในตลาดโลกลดลง ประเทศผู้นำเข้าจึงหันมาซื้อข้าวไทยมากขึ้น เป็นเหตุให้ชาวไทยเกิดความกังวลว่าจะขาดแคลนข้าว และมีการเก็งกำไรของพ่อค้าส่วนหนึ่งด้วย ประชาชนส่วนใหญ่จึงซื้อข้าวสารบรรจุถุงเพื่อกักตุนไว้ ไม่ให้ข้าวที่บ้านขาด และกักตุนไว้เมื่อทราบว่าราคาข้าวจะปรับราคาเพิ่มขึ้นอีก

ความช่วยเหลือจากภาครัฐ กระทรวงพาณิชย์ ได้ให้ความช่วยเหลือประชาชนโดยการลดราคาข้าวถุง 3-10 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเกิดจากความร่วมมือกัน 3 ฝ่าย คือ ห้างค้าปลีก ผู้ประกอบการข้าวถุง และกระทรวงพาณิชย์ โดยให้ส่วนลดค่าธรรมเนียมแรกเข้ากำไรส่วนหน้า และกำไรส่วนหลัง แต่มีการจำกัดจำนวนการซื้อต่อครั้งกับผู้บริโภค จากนั้นทางกระทรวงพาณิชย์ได้ใช้แคมเปญข้าวธงฟ้าราคาถูกลงกว่า 20-30 เปอร์เซ็นต์ และไม่จำกัดจำนวนการซื้อข้าวสารบรรจุถุง